

2006. október 24., kedd

34. sürgeti a Tanácsot és a Bizottságot, hogy vegye fel a női nemi szerv megcsonkításának való alávetés veszélyét az európai közös bevándorlási és menekültpolitika keretében a menedéjog kérésének indokai közé, az ENSZ menekültügyi főbiztosa által kiadott nemzetközi iránymutatásoknak megfelelően, amelyek szerint a menekültek nemzetközi meghatározása „kiterjed a nemi diszkrimináción alapuló panaszokra is”;

35. sürgeti azon tagállamokat, amelyek még nem tették meg, hogy biztosítsák azt, hogy büntető törvénykönyvük értelmében hatékony és visszatartó erejű büntetések vonatkozzanak a nőkkel és a gyermekekkel szemben elkövetett erőszak valamennyi formájára, különösen a kényszerházasságra, a poligámiára, az ún. becsület védelmében elkövetett bűncselekményekre és a női nemi szervek megcsonkítására, illetve növeljék e témákkal kapcsolatban a rendőri és igazságügyi hatóságok tudatosságát;

36. aggodalommal veszi tudomásul, hogy a tagállamok törvényesként ismertek el poligám házasságot, noha a poligámia tiltott; felkéri a tagállamokat annak biztosítására, hogy továbbra is tekintsék a poligámiát törvénybe ütköző cselekménynek; sürgeti a Bizottságot, hogy fontolja meg a poligám házasságra vonatkozó tiltás beillesztését a házassági ügyekben alkalmazandó jogról szóló szabályok bevezetésére irányuló javaslatába;

37. felhívja a tagállamokat, hogy hajtsák végre a minden ember egyenlőségét biztosító politikákat, mint például a menekültek jogállásáról szóló 1951-es egyezményt annak érdekében, hogy a tagállamok által az illegális migráció ellen hozott intézkedések legyenek teljes összhangban a megkülönböztetés-mentesség elvével;

38. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, valamint a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek.

P6_TA(2006)0438

A közösségi források beszédése

Az Európai Parlament állásfoglalása a közösségi források beszédéséről (2005/2163(INI))

Az Európai Parlament,

- tekintettel a Bizottságnak a reformjáról szóló fehér könyvére (COM(2000)0200), és különösen annak az 96. intézkedésre vonatkozó részére, amely a jogalap nélkül folyósított összegek hatékonyabb beszédésének kezeléséről szól,
- tekintettel „a közösségi kiadások közvetlen és megosztott kezeléséből fakadó közösségi követelések behajtásának javításáról” című bizottsági közleményre (COM(2002)0671),
- tekintettel az egyes járulékokra, jogokra, adókra és egyéb intézkedésekre vonatkozó követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtási rendelkezések alkalmazásáról szóló, a Tanácsnak és az Európai Parlamentnek címzett bizottsági jelentésre (COM(2006)0043),
- tekintettel a 2001. évi mentesítésről szóló 2003. április 8-i állásfoglalására⁽¹⁾, és különösen annak (39)–(43) bekezdésére,
- tekintettel a 2001. évi mentesítés nyomon követéséről szóló 2004. január 29-i állásfoglalására⁽²⁾, és különösen annak (7)–(9) bekezdésére,
- tekintettel a 2002. évi mentesítésről szóló 2004. április 21-i állásfoglalására⁽³⁾, és különösen annak (7) bekezdésére,
- tekintettel a 2003. évi mentesítésről szóló, 2005. április 12-i állásfoglalására⁽⁴⁾, és különösen annak (83)–(85) bekezdésére,

⁽¹⁾ HL C 64. E, 2004.3.12., 199. o.

⁽²⁾ HL C 96. E, 2004.4.21., 112. o.

⁽³⁾ HL C 104. E, 2004.4.30., 640. o.

⁽⁴⁾ HL C 33. E, 2006.2.9., 169. o.

2006. október 24., kedd

- tekintettel a Közösségek pénzügyi érdekeinek védelméről és a csalás elleni küzdelemről szóló 2005. június 7-i állásfoglalására ⁽¹⁾,
 - tekintettel az Európai Közösségek általános költségvetésére alkalmazandó költségvetési rendeletről szóló, 2002. június 25-i 1605/2002/EK, Euratom tanácsi rendeletre ⁽²⁾, különösen annak 72. cikkére,
 - tekintettel az Európai Közösségek általános költségvetésére alkalmazandó költségvetési rendeletről szóló 1605/2002/EK, Euratom tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló 2342/2002/EK, Euratom tanácsi rendeletre ⁽³⁾, és különösen annak 78. cikke (3) bekezdésének f) pontjára és 84. cikkére,
 - tekintettel az új költségvetési rendelet végrehajtási szabályainak alkalmazásáról szóló, a Tanácsnak és az Európai Parlamentnek címzett bizottsági jelentésre (COM(2005)0181),
 - tekintettel az Európai Közösségek általános költségvetésére alkalmazandó költségvetési rendeletről szóló 1605/2002/EK, Euratom tanácsi rendelet módosításáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslatra (COM(2005)0181),
 - tekintettel az 595/91/EGK rendeletre ⁽⁴⁾ különösen annak a szabálytalanságokról és csalásról szóló 3. és 5. cikkére, valamint az 1469/95/EK ⁽⁵⁾, az 515/97/EK ⁽⁶⁾ és az 1258/1999/EK ⁽⁷⁾ rendeletre,
 - tekintettel a közös agrárpolitika finanszírozásáról szóló, 2005. június 21-i 1290/2005/EK rendeletre ⁽⁸⁾ (az új KAP-rendelet), és különösen annak 32. cikkére,
 - tekintettel az Európai Közösségek Bíróságának a C-87/01. számú Bizottság kontra CEMR ügyben hozott ítéletére ⁽⁹⁾,
 - tekintettel az EK-Szerződés 256. cikkére,
 - tekintettel eljárási szabályzata 45. cikkére,
 - tekintettel a Költségvetési Ellenőrző Bizottság jelentésére (A6-0303/2006),
- A. mivel a Bizottság még nem tudta végrehajtani azt a részletes cselekvési tervet, melynek célja az agrár-kifizetéseket folyósító ügynökségek számára ténylegesen kifizetett kamatok és büntetések összegének számszerűsítése, azonosítása vagy felhasználásának indokolása, amint azt a Parlament 2001. évi mentesítéséről szóló állásfoglalásának (39)–(43) bekezdése is kérte;
- B. mivel a 2001. évi mentesítés nyomán követéséről szóló fent említett állásfoglalásában aggodalommal állapította meg e részletes terv hiányát; és mivel a megosztott kezelés keretében behajtott közösségi forrásokat rendszeresen nem jegyzik be az EU költségvetésébe;
- C. tekintettel a szlovén vámhatóságok és az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) által szervezett, 2006. március 30-án a szlovéniai Bledben tartott közös szemináriumra, amelyen állatorvosok, egészségügyi szakértők és a csalásellenes küzdelemmel megbízott nyomozók vitatták meg a mezőgazdasági termékek illegális kereskedelme elleni küzdelem céljából meghozandó intézkedéseket és azokat az egészségügyi kockázatokat, amelyeket az illegális termékek jelenthetnek a fogyasztók számára,

Költségvetési rendelet

1. emlékeztet, hogy a költségvetési rendelet szerint ha az adós nem hajlandó önként visszafizetni tartozását, az Európai Unió követeléseinak behajtása megtörténhet bírósági úton, vagy az EK-Szerződés 256. cikkének megfelelően beszerzett végrehajtási okirat segítségével;

⁽¹⁾ HL C 124. E, 2006.5.25., 232. o.

⁽²⁾ HL L 248., 2002.9.16., 1. o.

⁽³⁾ HL L 357., 2002.12.31., 1. o.

⁽⁴⁾ HL L 92., 1991.4.13., 43. o.

⁽⁵⁾ HL L 145., 1995.6.29., 1. o.

⁽⁶⁾ HL L 82., 1997.3.22., 1. o.

⁽⁷⁾ HL L 160., 1999.6.26., 103. o.

⁽⁸⁾ HL L 209., 2005.8.11., 1. o.

⁽⁹⁾ EBHT 2003., I-7617. o.

2006. október 24., kedd

2. a behajtással kapcsolatban kedvezően fogadja a Bizottság által a 2002. évi költségvetési rendelet módosításának keretében benyújtott három javaslatot, amelyek lényegében a következőkből állnak:
- a közösségi követeléseket a tagállamok adóköveteléseivel hasonlóvá téve el kell ismerni azok különleges jellegét,
 - öt éves elévülési határidőt kell megállapítani a közösségi követelések behajtása vonatkozásában; ez a határidő természetesen meghosszabbítható, ha a behajtás céljából aktív eljárások vannak folyamatban, ami nagyobb biztonságot nyújt az intézmények és az adósok számára,
 - a közösségi követeléseket a polgári követelésekhez hasonlóvá kell tenni a polgári ügyekben folytatott igazságügyi együttműködés területén elfogadott eszközök tekintetében (vö. az 1605/2002/EK, Euratom tanácsi rendelet módosításáról szóló tanácsi rendeletre irányuló javaslat 72. cikkének (2) bekezdése, 73a. cikke és 73b. cikke);
3. felkéri a Bizottságot, hogy készítse el a költségvetési rendelet felülvizsgálatát, különösen a végrehajtási szabályok tekintetében, amely így lehetővé teszi majd a különböző típusú közösségi kifizetésekből származó követelések pontos besorolásának egyértelművé tételét;
4. emlékeztet arra, hogy ezt a javaslatot a költségvetési rendelet végrehajtási szabályairól szóló rendelet 3. cikkének (1) bekezdése tartalmazza; emlékeztet továbbá, hogy a költségvetési rendelet végrehajtási szabályairól szóló rendelet 105. cikke különbséget tesz az előfinanszírozás, az időközi kifizetés és a kiadások lezárása között; ezenkívül különbséget tesz azon előfinanszírozások között, amelyeket a költségvetési rendelet 88. cikke értelmében egy megbízás végrehajtásaként vagy a csatlakozási eszközök keretében teljesítenek a tagállamok részére, valamint a költségvetési rendelet végrehajtási szabályairól szóló rendelet 265. cikke szerinti előlegek között;
5. megállapítja, hogy szabályozni kell azt, hogy előlegkifizetés esetén hogyan kell kialakítani a beszédet, amennyiben a projektet *vis maior* miatt vagy más okból be kell fejezni; megállapítja továbbá, hogy ezt az esetet úgy lehet szabályozni, hogy a beszéd helyett a szerződéses partner lejárt és nem vitatott, az Európai Unióval szembeni követelése egy másik szerződésből kerül felszámításra;
6. úgy véli, hogy a kedvezményezett jogos elvárása alapvetően védendő, amennyiben a vagyont felhasználta vagy már olyan mértékben rendelkezett a vagyronról, hogy azt csak indokolatlan hátrányok mellett tudja visszavonni; úgy véli, hogy a kedvezményezett nem hivatkozhat a jogos elvárássra, amennyiben:
- a) a kiadások engedélyezését szándékos megtévesztés, fenyegetés vagy megvesztegetés útján érte el;
 - b) a kiadások engedélyezését olyan adatok révén érte el, amelyek alapvetően tévesek, illetve hiányosak voltak; és
 - c) a kedvezményezettnek tudomása volt az engedélyezés alapjául szolgáló intézkedések jogellenességéről, vagy arról súlyos gondatlanság miatt nem szerzett tudomást;
7. úgy ítéli meg, hogy a Bizottságnak rendszeres időközönként áttekintést kell benyújtania a Parlamentnek a még behajtandó fennálló követelésekről a követelés összege, a főigazgatóságok és a fennálló követelések fennállási ideje szerinti bontásban;
8. úgy ítéli meg, hogy a költségvetés globális fedezetének és teljességének elvét a Szerződésben és a hatályos költségvetési rendeletben lefektetett módon, a végrehajtási szabályok és az ágazati szabályozás révén tiszteletben kell tartani;
9. úgy ítéli meg, hogy attól a pillanattól kezdve, hogy a tagállamoknak kell elsősorban bizonyítaniuk, hogy tiszteletben tartják a nemzetközi számviteli normákat, fel kell tenni azt a kérdést, hogy az EU használhatja-e ezt a megoldást az üggyel kapcsolatos közös megközelítés kialakításához;
10. rámutat arra, hogy az engedélyezésre jogosult tisztviselő a költségvetési rendelet 78. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében megállapíthatja, hogy a kiadás összhangban van-e a támogatási szerződés rendelkezéseivel; mielőtt az engedélyezésre jogosult tisztviselő a beszédési utasítást átadja a számvitelért felelős tisztviselőnek, meg kell vizsgálnia, hogy a kedvezményezett jogosan elvárhatta-e a kiadások engedélyezését, és elvárása a beszédre vonatkozó közérdek mérlegelése mellett védendő-e;

2006. október 24., kedd

11. megállapítja, hogy a követelt összeg legalább egy részének visszaszerzése érdekében túlságosan ritkán élnek a költségvetési rendelet végrehajtási szabályairól szóló rendelet 85. cikke szerinti azon lehetőséggel, hogy az adósnak későbbi fizetési határidőt állapítanak meg egyfajta garancia szavatolása és késedelmi kamat felszámítása ellenében;

12. megállapítja, hogy a legtöbb esetben a beszédés a szerződéses partnerrel szembeni fizetési kötelezettség beszámítása útján történik, amennyiben a beszámítás előfeltételei teljesülnek; azokban az esetekben, amikor a beszámítás nem lehetséges, a követelés beszédése csak a szerződéses partner arra való figyelmeztetésével lehetséges, hogy amennyiben a követelt összeget nem fizeti vissza, a jövőben nem veszik igénybe szolgálatait;

13. fontosnak tartja utalni arra, hogy az engedélyezésre jogosult tisztviselőnek haladéktalanul értesítenie kell az OLAF-ot, amennyiben azt állapítja meg, hogy a kiadások nincsenek összhangban a támogatási szerződésekkel, vagy hogy a kiadások engedélyezése megtévesztés, fenyegetés vagy megvesztegetés útján valósult meg;

Eljárások

14. megállapítja, hogy hét évvel a hamisított „Italburro” vaj botrányának kirobbanása után, és az európai intézmények, különösen az Európai Parlament és a Bizottság (OLAF) által az ügyre fordított minden figyelem ellenére:

- a) a behajtott összeg a csalás becsült értékének kevesebb mint 0,1%-a,
- b) az olasz hatóságok intézkedésének – amely lehetővé tette a bűnözői hálózat felszámolását, több tucat felelős bíróság elé juttatását, több száz tonnányi hamisított termék lefoglalását és bizonyítékok gyűjtését arra, hogy több tízezer tonnányi hamisított vajat szállítottak más tagállamokba – gyakorlatilag nem volt folytatása, az uniós együttműködés különösen kiábrándítóan, sőt, nemlétezőnek bizonyult,
- c) az egyes tagországok eljárásai különbözőek és egymással nem összeegyeztethetőek; maga a tény, hogy a hamisított termékek kereskedelme az egyik tagállamban bűncselekmény, míg a másokban egyszerű adminisztratív probléma, tizedakkora értékű beszédett összeget eredményezett a vártnál képest,
- d) a közegészségügyet figyelmen kívül hagyták; a kergemarhakór-válságot követően mindezidáig senki nem elemezte az élelmiszerekben tiltott anyagok vajban való felhasználása révén bekövetkező fertőzés lehetőségét;

15. megjegyzi, hogy bár a Bizottság elismerte, hogy hibák történtek az úgynevezett Blue Dragon-ügy esetében, és úgy döntött, hogy megszünteti a csalással összefüggő európai uniós finanszírozást, úgy ítéli meg, hogy a feltételezett szabálytalanság teljes kivizsgálása és az elkövetők felelősségre vonása, és/vagy a csalás áldozatai számára kártérítés elérése az ezen alapok megosztott irányításában részt vevő tagállam kizárólagos felelőssége; megjegyzi továbbá, hogy a Blue Dragon-ügy két tagállamot érint, Spanyolországot és Franciaországot, ami megnehezíti a felelősség megállapítását, és az ügynek még inkább európai jelleget kölcsönöz; úgy ítéli meg, hogy a Bizottság olyan hatóság, amely közvetlen felelősséggel tartozik az európai polgárok felé, akiknek a bizalmától – az Európai Parlamenten keresztül – függ, és ezért a Bizottságnak nem csak arra kell törekednie, hogy visszakapja a pénzeszközöket azoktól az országoktól, ahol azokkal visszaéltek, hanem mindent meg kell tennie azért is, hogy az elkövetőket felelősségre vonják, a károsultak pedig kártérítést kapjanak;

16. emlékeztet, hogy a követelések bírósági úton, azaz az EK-Szerződés 256. cikkének megfelelően beszerzett végrehajtási okirat révén történő behajtásának eljárását mindezidáig csak kivételes esetekben alkalmazták, lényegében csupán a verseny területén megítélt pénzbírságok behajtására; tudomásul veszi a Bizottság szándékát, hogy a költségvetési rendelet értelmében a jövőben ezt az eljárást szélesebb körben alkalmazza;

17. felhívja a figyelmet arra, hogy a behajtásokkal kapcsolatban a Bizottság által jelenleg folytatott intézményi eljárás – amely abból áll, hogy önkéntes visszafizetés hiányában a Bizottság a nemzeti hatóságokhoz fordul – túl hosszadalmas, és hogy a követelés kényszerített behajtása ilyen esetben nem lehetséges, illetve a legjobb esetben a Közösségek pénzügyi érdekeinek kárára késik;

18. a végrehajtási záradékkal kapcsolatban úgy ítéli meg, hogy a Bizottság és a tagállamok közötti kommunikációt egyszerűsíteni kell, és hogy hasznos lenne közvetlenebb kapcsolatokat kiépíteni a bizottsági szolgálatok és a tagállamok illetékes szervei között;

2006. október 24., kedd

Az OLAF reformja

19. úgy véli, hogy egyfelől hasznos lenne elgondolkodni a bírósági büntetőeljárásokért felelős nemzeti hatóságok rendelkezésére álló eszközök elégtelensége kompenzálásának módjáról, hogy pontosan fel lehessen becsülni a csalások komplexitását az EU-n belül, másfelől pedig el kellene gondolkodni arról, hogy az Unió illetékes szervei mennyire számíthatnak a nemzeti ellenőrző intézményekre a riasztás és a csalási ügyek kivizsgálásába történő bevonás szempontjából; emlékeztet arra, hogy természetüknél fogva a nemzeti ellenőrző hatóságoknak nem kötelességük bevonni ezeket a szerveket;

20. úgy véli, hogy az Unió pénzügyi érdekei hatékony védelmének megerősítése céljából meg kell vizsgálni az Eurojusttal és az Europollal való jobb együttműködés lehetőségét is, és értékelni kellene az OLAF-nak a Bizottságtól és a többi intézménytől való teljes adminisztratív függetlenítésének lehetőségét is;

21. megállapítja, hogy a Számvevőszék 1/2005. különjelentése az OLAF jelenlegi szervezetét egyrészt a nyomozati eljárás függetlensége, másrészt az OLAF-nak a Bizottsággal való adminisztratív együttműködése szempontjából jól működőnek minősítette; ebben a jelentésben azt állapították meg, hogy a függetlenség a gyakorlatban biztosított volt, mivel a Bizottság nem avatkozott bele az OLAF munkájába;

22. megállapítja, hogy az OLAF által folytatott vizsgálatok indítására és lezárására, valamint kiterjesztésére vonatkozó szabályok egyértelműségének kérdése a már meghozott intézkedések ellenére további jogalkotási kezdeményezéseket feltételez, amelyeknek figyelembe kellene venniük a Parlament és az OLAF közötti kapcsolat megerősítését is;

23. érdeklődéssel várja az OLAF reformjáról szóló rendeletre irányuló bizottsági javaslatot;

Közegészségügy

24. emlékeztet, hogy a jelenlegi szabályozás szerint csak az előírásoknak megfelelő, egészséges és kereskedelmi minőségű termékek után jár visszatérítés, ellenkező esetben a termékek semmilyen támogatásban nem részesülhetnek;

25. megállapítja, hogy – amint arra az OLAF igazgatója is emlékeztetett a fent említett, Bledben tartott ülésen – a mezőgazdasági termékek kereskedelme terén elkövetett csalás nyilvánvaló potenciális veszélyt jelent a közegészségre és az állategészségre;

26. úgy véli, nagyon fontos erre a problémára még inkább felhívni a nemzeti és nemzetközi ellenőrző hatóságok figyelmét, és hogy csak a szoros nemzetközi együttműködés – amelybe harmadik országokat is be kellene vonni – biztosíthatja idővel a fogyasztók és az EU pénzügyi érdekeinek fokozottabb védelmét;

27. megállapítja, hogy a különböző elemzett illegális gyakorlatok a nemzeti vámhatóságok, az állatorvosi szolgálatok és az EU különböző hatóságai, például az OLAF együttműködése fokozásának szükségességét mutatják;

28. hangsúlyozza, hogy a Bizottságnak – a tagállamokkal ellentétben – nincs ellenőrzési hatásköre a termékellenőrzés területén az európai uniós fogyasztók egészségvédelme keretében;

29. a hamisított vaj ügyének vonatkozásában emlékeztet, hogy a csalás eredetileg nem egészségügyi jellegű volt, hanem a hamis termékek összetételéről szólt, ezek a termékek pedig egy jelentős közösségi támogatást élvező ágazatból származnak;

30. úgy véli, hogy a Bizottságnak és az OLAF-nak képesnek kell lennie biztosítani, hogy a tagállamok kvázi állami szerveiken keresztül elegendő számú, hatékony ellenőrzést hajtsanak végre ténylegesen független ellenőrök közreműködésével;

31. úgy ítéli meg, hogy amennyiben egy csalásnak egészségügyi következményei lehetnek, az illetékes egészségügyi szolgálatokat értesíteni kellene, és egy világosan meghatározott eljárás keretében hozzáférést kellene biztosítani számukra a mintákhoz, és hogy a minták megőrzésének időtartamát jelentősen meg kellene hosszabbítani;

2006. október 24., kedd

Az OLAF vizsgálata és nemzeti eljárások

32. megállapítja, hogy az OLAF nem rendelkezik megfelelő információkkal a hamis termékek mennyiségéről, a vizsgálatok nyomán induló büntetőeljárások pedig a behajtott összegek szempontjából katasztrofálisnak minősíthetők, még ha igaz is, hogy az OLAF a Bizottság nevében jogilag megkérdőjelezhetné a nemzeti határozatokat;

33. emlékeztet arra, hogy bár egyes államokban akkor is foganatosítható a behajtás, ha a büntetőeljárás még folyamatban van, más országokban az igazságszolgáltatás tekintetében a büntetőjog a polgári jognál előbbvaló, ami az igazságügyi szerv eljárása miatt lehetetlenné teszi a vitatott összegek behajtását;

34. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy egyes tagállamokban a szabálytalanságokat vagy csalásokat csak egyedileg bizonyított összegek alapján ismerik el, azaz készletenként, és készlet hiányában az elkövetőt hivatalból ártatlannak minősítik;

Értesítés, a szabálytalanságok rögzítése és behajtás

35. sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy a Bizottság még nem hajtotta végre a 2001. évi mentesítésről szóló fent említett állásfoglalás (39)–(43) bekezdésében és a mentesítések nyomon követéséről szóló állásfoglalásban megfogalmazott cselekvési tervet;

36. üdvözli a Bizottság pozitív választát a Parlamentnek – a fent említett 2001. évi mentesítési állásfoglalás (102) bekezdésében megfogalmazott –, az EU költségvetéséből származó összegek és azok kedvezményezettjeinek az átláthatósági kezdeményezéssel (COM(2006)0194, SEC(2005)1300) összhangban történő nyilvánosságra hozatalára irányuló ismételt felszólításaira; sajnálatát fejezi ki ugyanakkor amiatt, hogy a közösségi források behajtására vonatkozó hasonló információk nem tartoznak az európai átláthatósági kezdeményezés hatálya alá; felszólítja a Bizottságot, hogy tegye elérhetővé a költségvetési hatóság, majd végül a nyilvánosság számára az EU költségvetésébe befizetendő vagy jóváírandó behajtások összegét és a hozzájuk kapcsolódó neveket, valamint ezen összegek végső rendeltetését;

37. lényegesnek ítéli, hogy a Szerződésben és a költségvetési rendeletben szereplő, a költségvetés globális fedezetének és teljességének elve alapján a szabályozási keret előírja majd, hogy a szabálytalanságból származó minden követelésről kimerítő elszámolást kell készíteni, meg kell adni a közösségi források címén harmadik szervezeteknek ténylegesen folyósított beszedett összegeket, valamint a kamatok és büntetések összegét; felhívja a Bizottságot, hogy tegyen lépéseket ennek biztosítása érdekében;

38. úgy ítéli meg, hogy a Bizottságnak biztosítania kell a közvetlen kezelésű közösségi kiadásokhoz megkívánt engedélyezési, ellenőrzési és tanúsítási funkciókra vonatkozó függetlenség elvének kiterjesztését a megosztott felelősség alá tartozó közösségi kiadásokra is;

39. megállapítja, hogy a megosztott irányítás elve szerint nem a Bizottság, hanem a tagállamok gondoskodnak arról, hogy a megosztott felelősség melletti közösségi kiadások terén ugyanúgy érvényesüljön az engedélyezés, a gazdasági ellenőrzés és a tanúsítás függetlenségének elve, mint a közvetlen irányítású közösségi kiadások esetében; megállapítja továbbá, hogy ez különösen az akkreditált kifizető ügynökségeknek a belső pénzügyi ellenőrző szolgálattal együtt történő létrehozását, valamint az 1663/95/EK rendelet⁽¹⁾ szerinti független tanúsító helyek létesítését az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap Garancia Részlege (EMOGA-G) számára, valamint az 1260/1999/EK rendelet⁽²⁾ 38. cikke (1) bekezdésének f) pontja – illetve a 438/2001/EK rendelet⁽³⁾ 15. cikke – szerinti független személyek és szervezeti egységek felállítását érinti;

40. úgy ítéli meg, hogy amennyiben az EU költségvetéséből forrás különíthető el a behajtás költségére, a behajtási eljárást az állami hatóságoknak kellene kidolgozniuk, ellenkező esetben haszonszerzési céllal alakult intézményeknek kellene ezt gyakorolniuk; úgy véli, hogy ez utóbbi esetben természetesen ajánlati felhívásokat kell közzétenni;

41. úgy véli, minden esetben fontos, hogy a szabályozási keret felülvizsgálata biztosítsa az átláthatósági normák alkalmazását, és hogy ne álljon fenn összeférhetetlenség a büntetésekből, kamatokból és behajtott közösségi forrásokból származó összegek okát, összegét és célját illetően;

⁽¹⁾ HL L 158., 1995.7.8., 6. o.

⁽²⁾ HL L 161., 1999.6.26., 1. o.

⁽³⁾ HL L 63., 2001.3.3., 21. o.

2006. október 24., kedd

Európai Ügyészség

42. emlékeztet, hogy az említett C-87/01 sz. Bizottság kontra CEMR ügyben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy amennyiben az érintett vállalat székhelye az egyik tagállamban van, feltételezhető, hogy ennek az államnak a joga a Bizottsággal szemben érvényesíthető, különösen mivel a közösségi jog elsőbbsége nem elegendő ahhoz, hogy a Bizottság az általa ellenzett jogértelmezéssel és az érintett állam bírójával szemben érvényesítse jogértelmezését;

43. úgy ítéli meg, hogy az Európai Ügyészség létrehozása jelentős lépés lesz, mivel megkönnyíti a különböző tagállamok ügyészségeihez való közvetlen hozzáférést, és ez lehetővé teszi, hogy „egységesebbé” váljon az eljárás; úgy véli, hogy ez lehetővé teszi a komplexitás csökkentését, mivel az Európai Ügyészség szolgáltatái felé való konvergenciát tesz lehetővé; emlékeztet, hogy még ha az OLAF-nak az általa végzett vizsgálatok keretében van is beavatkozási lehetősége, nincs azonban bírósági hatásköre;

44. megállapítja, hogy az Európai Ügyészség létrehozásának tervét inkább hosszú távú tervként kell kezelni, és hogy annak érdekében, hogy rövid távon változást lehessen elérni, a terv középpontjába a tagállamok ügyészségeinek összehangolását kell állítani, hogy az OLAF tehermentesítésével és a Közösség pénzügyi érdekének védelmével hozzáadott érték jöjjön létre;

*

* *

45. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak, a Bizottságnak, a Bíróságnak, a Számvevőszéknek, az OLAF felügyeleti bizottságának és az OLAF-nak.
